

7837
БІБЛІОТЕКА ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ
КНИЖЕЧКА ч. 5.

МИХАЙЛО КОЗОРІЗ.

ДИТЯЧЕ СВЯТО

СЦЕНІЧНИЙ ОБРАЗОК В 2 ДІЯХ.

РІПКА

СЦЕНКА — КАЗКА ДЛЯ МАЛИХ
ДІТЕЙ.

Накладом і друком „Українського Голосу”
Вінніпег, Канада.
1940

7837

БІБЛІОТЕКА ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ
КНИЖЕЧКА ч. 5.

МИХАЙЛО КОЗОРИЗ.

ДИТЯЧЕ СВЯТО

СЦЕНІЧНИЙ ОБРАЗОК В 2 ДІЯХ.

РІПКА

СЦЕНКА — КАЗКА ДЛЯ МАЛИХ
ДІТЕЙ.

Накладом і друком „Українського Голосу”
Вінніпег, Канада.
1940

Printed and Published by
The Ukrainian Publishing Company of Canada
Limited
210—214 Dufferin Ave. Winnipeg, Man.

ДІЄВІ ОСОБИ:

МАРІЙКА — 12 літ.

МИКОЛЬЦЬО — її молодший брат.

ВЛОДЗЯ)

РУЗЯ)

ІРИНКА) . від 8 до 12 літ.

АНДРІЙКО)

Другі діти)

ПЕРША ДІЯ.

(Сцена представляє невеличку кімнату, скромно умебльовану).

Ява 1.

МАРІЙКА (порядкує в кімнаті): Не знати, як Микольцьо справиться — чи багато запросить?... Я його так наказувала, по десять разів вичисляла, до кого має піти... Може краще було самій це зробити?... Га! треба ждати.... Зрештою мій братчик досить справний; як гарно попросить, то повинні всі прийти.. Боже! коли б всі зійшлися і пристали на мій плян!... Я буду просити їх всіх так щиро, дуже щиро

ро... (Глядить на годинник). Вже три чверти години, як він пішов... повинен би вже вернути. Я тимчасом поуставляю крісла. (Стирає платочком і укладає по обох сторонах кімнати). Десь певно всі цікаві, нащо я їх запрошую. А вже ніхто так, як Іринка... Вона всьо любить знати.

Ява 2.

(Вбігає задиханий Микольцьо).

МИКОЛЬЦЬО: А що, Марійко, скоро вернувся? Ти мабуть думала, що я аж за дві години поверну.

МАРІЙКА: Ні, я вже сподівалася тебе. А що, прийдуть, чи ні?

МИКОЛЬЦЬО: Чому ж би ні! Я надармо не люблю бігати. Бачиш, як задихався? Вітром гнав!

МАРІЙКА: Зовсім непотрібно. Воно і негарно і нездорово.

МИКОЛЬЦЬО: Для тебе може й негарно було б, але я хлопець... Найперше побіг до Іринки. Знаєш, вона така велика, а ще бавиться лялькою.

МАРІЙКА: І ти певно сміявся з неї?

МИКОЛЬЦЬО: Якже-ж не сміятися? Така велика, а лялькою бавиться.

МАРІЙКА: А питала, чого її запрошую?

МИКОЛЬЦЬО: Питала. А знаєш, що я її сказав?

МАРІЙКА: Що?

МИКОЛЬЦЬО: Казав, що батько привезли зі Львова малу малючку з дзвіночком і ти будеш з нею танцювати!

МАРІЙКА: Фе! Микольцю! Хто бачив таке говорити та ще й неправду!

МИКОЛЬЦЬО: Та я так собі сказав, на жарт... Іринка обіцяла, що прийде з Ромком і Михаськом, бо я казав їй, що чим більше прийде, тим ліпше. Відтак був у Славка, у Рузі, у Влодзі, в Андрійка, у всіх, де треба.... Усі обіцяли прийти... Та скажи мені, Марійко, що ти хочеш робити? Вони всі питали, а я самий не знав, що відповісти.

МАРІЙКА: Який ти цікавий! Сміявся не раз з мене, що я цікава, а тепер бачиш: і ти сам такий. Стривай трохи! Як я стану розказувати всім з окрема, то і горло зболить. От лучше принеси ще зо двоє крісел, бо за мало.

МИКОЛЬЦЬО: Крісла то я маю носити, а сказати не хочеш!

МАРІЙКА: Який ти непослушний!

МИКОЛЬЦЬО: Десь я мушу всіх слухати, а мене ніхто не хоче.

МАРІЙКА: Ха-ха-ха! який ти смішний! Ти молодший, то й повинен послухати. Як будеш більший, то й тебе будуть слухати.

(Микольцьо відходить до другої кімнати).

МАРІЙКА (Заглядає у вікно): Нікого ще не видно. Слава Богу, що якимось добре складається... Яка я була б рада!

(Микольцьо вертає з кріслом і ставить до ряду).

МИКОЛЬЦЬО: Знаєш що, Марійко? Як Іринка надійде, то я сховаюся в кутик за шафу. Вона певно буде питати, де тота малпочка. Ти поведеш її до кутика, а я накриюся плащем і стану бурмотіти.

МАРІЙКА: От гарного братчика маю! То ти хочеш бути малпочкою? Ха-ха-ха! Я стидалася б того!

МИКОЛЬЦЬО: Я знаю, що ти усього стидаєшся, але тобі так і лицює, бо ти дівчина, а з мене сміялися б, що я хлопець, а стидливий.

МАРІЙКА: Ти вже мабуть забув, як батько казали одного разу, що таких хлопців можна за цента два купити.

МИКОЛЬЦЬО: Ая! таки зараз! Ану, чи купиш! Мама говорять, що і за мільйон не дали б мене.

Ява 3.

(Входять: Рузя і Влодзя з малим братчиком).

МАРІЙКА: Здорові були! Я вас так дожидаю. (Витаються). А Іринки не бачили?

ВЛОДЗЯ: Я вступала до неї; казала, що зараз прийде. Чи то правда, Марійко, що ти маєш якусь малпочку з дзвіночком?

МАРІЙКА: Ні, то Микольцьо щось вдумав і сказав Іринці, а вона повірила, що це правда і вже вам розказала.

(Діти сміються).

РУЗЯ: Чи ви вже дістали „Світ Дитини”?

ВЛОДЗЯ: Я ще ні.

МАРІЙКА: Я також ні.

РУЗЯ: А я якраз тепер дістала. Маленьку хвильку, а була б розминулася з

листоношем. Навіть не мала часу прочитати, ба навіть оглянути, тому взяла зі собою.

(Іде до свого плащика і витягає газетку. Діти обступають її довкола).

МАРІЙКА: Ходім до стола, буде вигідніше.

РУЗЯ: Ходім, ходім!

ВСІ: Ходім!

РУЗЯ: Як буде що гарного, то прочитаємо у голос!

Ява 4.

(Входить Андрійко).

ВСІ: А! Андрійко прийшов!

АНДРІЙКО: А ви вже давно тут? Я так оглядався по дорозі, чи не стріну кого з вас, а ви мене випередили.

МАРІЙКА: Так повинно бути. Це негарно давати на себе довго ждати. От Іринки ще нема.

АНДРІЙКО: Отже я не послідний.

РУЗЯ: Ми розбалакалися та й забули, що маємо робити.

ВЛОДЗЯ: Ага, правда! Читаймо!

ВСІ: Читаймо, читаймо!

АНДРІЙКО: Що читаєте?

МАРІЙКА: „Світ Дитини”.

РУЗЯ: Але хто буде читати?

ОДНІ: Влодзя!

ДРУГІ: Марійка!

ВЛОДЗЯ: Нехай Марійка читає!

ВСІ: Марійка! Марійка!

(Марійка бере „Світ Дитини” і розгортає).

МАРІЙКА: А ось якийсь стишок. Чи прочитати вам?

ВСІ: Прочитай, прочитай!

МАРІЙКА: Отже прошу, сидіть тихенько. (Читає).

ЧИ ЗНАЄШ ДИТИНО?

— Чи знаєш, дитино, чи знаєш єдина,
Як твоя земля зветься рідненька?

— Ой знаю я мамо — зветься Україна,
Це горем прибита козацька Ненька.

— Чи знаєш-відаєш, хто нарід твій сину,
Яка наша слава, які в нас герої?

— Я є українець, українцем згину,
Нарід український народом є моїм.

А борці України — козацтво завзяте,
Що голови клало по степах розлогих;

А слава їх — кровю хрещена у рати,
Співають про неї Дніпрові пороги.

— А знаєш ти, хлопче, як мусиш ти жити,
Чим маєш гордитись, а що порікати?

— О, знаю! Я мушу весь вік свій служити
Лиш добру і правді — від зради тікати.

І мушу учитись багато усього,

Щоб болі лічити у народа мого —
Мушу українським гордитися родом,
У щастю і в злиднях йти з своїм народом.

МАРІЙКА: А що, подобався?

ВСІ: Подобався! Дуже гарний!

МАРІЙКА: А хто з вас розкаже, що я читала?

(Мовчанка).

МИКОЛЬЦЬО (грубим голосом зза шафи): Я розкажу!

(Діти оглядаються довкола).

РУЗЯ: А то хто?

ВСІ: А то хто?!

МАРІЙКА (сміється): Та то Микольцо!

ВСІ: Де ж він, де?

МАРІЙКА: За шафою!

ВЛОДЗЯ: А він чого там сховався?

МАРІЙКА: Він просив, щоби його показати Іринці замість малпочки.

ВСІ: Ха-ха-ха!

АНДРІЙКО: Сховайся добре!

РУЗЯ: А ми нічого не кажим, як вона прийде!

ВСІ: Добре, добре!

МАРІЙКА: Ну, тепер малпочка зза шафи буде нам розповідати.

МИКОЛЬЦЬО: Я не ціла малпочка, лиш пів, бо я удаю. Але як оповідати, то оповідати: У тім стишку говорять дві особи: мама і дитина. Мама питає дитину, чи знає вона, який її рідний край. Дитина відповідає, що її рідна земля це Україна, Ненька хоробрих козаків. Мати питає знова дитину, що знає вона про свій на-рід, про його славу, його героїв та чи знає, якого вона роду. Дитина і це знає, бо каже....

АНДРІЙКО: Микольцю, Іримка йде!

(Миколка мовкне, діти сміються).

ДРУГІ ДІТИ: Ні, ні! Говори далше, він так жартує!

МИКОЛЬЦЬО: Андрійку, не перебивай!... Дитина і це знає, бо каже, що вона українець, це мабуть був хлопчик, а її на-рід — український. Він добув собі чималу славу, але за ту славу пролили козаки багато крові на степах розлогих в боротьбі з ворогами. — А далше я вже добре не тямлю.

ДІТИ (сміються): А чого вихопився?

МИКОЛЬЦЬО: Я розповів уже половину, а другу нехай хто інший скаже.

АНДРІЙКО: Хто зачав, нехай кінчить!

РУЗЯ: Так, так! Нехай кінчить!

ВЛОДЗЯ: Я скінчу за нього!

МАРІЙКА: Нехай Влодзя кінчить.

ВСІ: Добре! Влодзя має голос!

ВЛОДЗЯ: Дальше спитала мати, чи знає хлопець, як треба йому жити у світі. Дитина відповідає, що всі українські діти повинні пильно вчитися всього, що добре і чесне, а уникати ложи і зради. Повинні багато вчитися, щоби колись, як підростуть, станули своїому народові в підмогу, вивели його з темноти, добули йому кращу долю. Правда, що добре говорив той хлопчик?

ВСІ: Гарно, гарно! І ми так хочемо жити!

РУЗЯ: Я так буду вчитися, так дуже-дуже!

ДРУГІ ДІТИ! І ми також!

ВЛОДЗЯ: Ніхто з вас не повинен стидатися, що він українець чи українка! Нам треба нашою народністю гордитися. І ціле життя треба нам витривати при своїм народі і йти з ним хоч би й на смерть!

ВСІ: Так, так, йти з ним в щастю і в злиднях!

МАРІЙКА: Але чому та Іринка так довго не приходить?

МИКОЛЬЦЬО: Бавиться лялькою!

АНДРІЙКО: Вона мабуть налякалася малпочки.

ВЛОДЗЯ: Може б ще раз до неї піти?

Ява 5.

(Входить Іринка з Ромком).

ВСІ: Аа! а ти де досі барилася?

ІРИНКА: От не питайте!

ВСІ: Що такого?

АНДРІЙКО: Певно лялька ніжку зломилла?

ІРИНКА: Ого, вже Микольцьо мусів розказати.

ВСІ: Ну, що таке?

ІРИНКА: От що: Михасько ішов зі мною і десь задивився чи щось, упав і стовк собі коліно. Я мусіла вертати з ним до дому, бо дуже плакав і через те спізнилася.

ВСІ: Бідний Михасько!

ІРИНКА: А де ж малпочка?

АНДРІЙКО: Є, є, але Марійка не хотіла нам показати, поки ти не прийдеш. Марійко, покажи раз ту малпочку!

ВСІ: Покажи, покажи!

(Ідуть за Марійкою до кута, Іринка на переді. Микольцьо вибігає зза шафи, накритий плащем горі підшивкою та бурмоче. Діти сміються).

АНДРІЙКО: А ось малпочка, тільки дзвінка не має.

ВСІ (крім Іринки): А деж дзвінок? (сміються).

ІРИНКА: Який той Микольцьо недобрий, так мене обдурив!

МАРІЙКА: Не гнівайся, він такий жартобливий.

МИКОЛЬЦЬО: Іринко! Я справді лиш так жартом — не гнівайся!

ВСІ: Та чого гніватися!

МАРІЙКА: А тепер скажу вам, чого я вас запросила.

ВСІ: Чого, чого?

МАРІЙКА: Прошу, сідайте, а я все як слід розкажу.

ВСІ: Добре, слухаємо!

(Діти сідають, Марійка стає в середині).

МАРІЙКА: Я читала недавно, як то молоді ученики хотіли устроїти собі Шевченківське свято. Ви знаєте, хто був Тарас Шевченко?

ВСІ: Знаємо! Щоб цього не знати!

МАРІЙКА: Отже ті ученики хотіли устроїти собі Шевченківське свято. Але давніше не так було, як тепер. Тепер вільно... А тоді мусіли студенти ховатися зі своїм обходом десь поза місто, щоб їх ніхто не бачив. От вони зійшлися в одній хаті, позаслонювали вікна, накупили свічечок і позапалювали. На підвисшенню поставили бюст Шевченка і прибрали гарно вінками. Відтак співали гарні пісні, говорили вірші і грали на скрипках. Бачите, ті студенти, хоч не мали своєї хати, хоч мусіли критися, а таки віддали честь нашому Батькові Тарасові. А ми маємо все: і хату і є кому нас навчити пісень, то чому не мали б і ми устроїти собі такого свята?... Ні, ми мусимо також показати, що ми діти України, що й ми цінимо і любимо нашого Кобзаря. Чи годитеся на таке?

ВСІ: Дуже радо!

МАРІЙКА: Тшшуся, що ви послушали мене. Я вже обдумала, що і як маємо робити. Лише прошу вас, приходіть точно, бо треба буде вчитися пісень і деклямацій.

АНДРІЙКО: Я перший все прийду!

РУЗЯ: Ні, я перша!

ІРИНКА: Ми всі прийдемо перші.

ВСІ: Так, так, всі разом!

МАРІЙКА: Іринка, Рузя і Микольцьо навчуться стишків, а яких, то ми вже виберемо. Крім того вивчимо дві пісні і відспіваємо хором. Батько обіцяли нас навчити... я вже просила. А одну пісоньку відспівають Влодзя з Андрійком, бо вони мають добрі голоси. Чи згода?

ВСІ: Згода! Славно!

ВЛОДЗЯ: Я не буду співати.

ВСІ: Та чому?

ВЛОДЗЯ: Бо я стидаюся.

Всі: Ха-ха-ха!

ІРИНКА: От Рузя яка мала, а не стидається. Ні, ти мусиш співати!

ВСІ: Мусиш, мусиш! Правда, що будеш?

ВЛОДЗЯ: Та вже буду — але я стидаюся.

МАРІЙКА: Отже нарада скінчена, тепер хіба забавмося.

ВСІ: Добре, добре, забава!

МАРІЙКА: А в що будемо гратися?

ІРИНКА: Пташка.

ВСІ: Так, так, пташка!

МИКОЛЬЦЬО: А хто буде пташкою?

АНДРІЙКО: Влодзя, бо вона стидається.

ВСІ: Влодзя, Влодзя пташкою!

(Посувають крісла під стіну, беруться за руки в коло, крім Ромка, що відбігає до вікна. Влодзя в середині. Влодзя починає, за нею другі діти співають на голос пісні: „Ой ходила дівчинонька беріжком“):

Ой летіли сиві пташки та рядком,
Посідали на вишеньках над садком,
А ми пташку сивоперу у сільце,
Заточили кругом неї колісце.

Не журися, сива пташко, не тоскуй!
Маєш їсти, маєш пити, не сумуй!
Очеңьками поза коло не кидай,
Пари собі межи нами пошукай!

(З кінцем пісні завіса паде).

ДРУГА ДІЯ.

(Кімната та сама, що в першій дії, але гарніше прибрана. По середині на підвисшенню стоїть бюст Шевченка, довкола квіти і зелень. Марійка, Влодзя, Андрійко, Ірина і Микола заняті прибиванням вінків та порядкуванням).

Ява 1.

ВЛОДЗЯ: Чи багато ще в нас часу?

МАРІЙКА: З пів години.

ІРИНКА: Але чому ніхто не приходить?

МИКОЛЬЦЬО: Не бійся, прийдуть. Я запросив дуже багато дітей.

ВЛОДЗЯ: То добре. Чим більше, тим ліпше. Нехай побачуть.

МИКОЛЬЦЬО: Бачиш, Андрійку, а ти був лихий на мене, як я запрошував Василя.

АНДРІЙКО: Це тому, що він так погано убраний. Як він тут покажеться?

МАРІЙКА: То Андрійко так говорить? Я думала, що ти розумніший хлопець, а ти ось яке завів!

АНДРІЙКО: Що такого?

МАРІЙКА: Ти судиш Василя по його одезі, а не по душі. Він, хоч бідний, та може бути дуже розумний і добрий хлопець.

МИКОЛЬЦЬО: Так і є. Він дуже гарно вчиться.

МАРІЙКА: От і бачиш, Андрійку. Ти погано думав.

АНДРІЙКО: Я провинився — простіть!

Ява 2.

(Входять Рузя і ще кількоро дітей).

ВЛОДЗЯ: От є наша Рузя? А що, віршик умієш?

РУЗЯ: А вжеж! А ти будеш стидатися співати?

ВЛОДЗЯ: Ні, не буду.

АНДРІЙКО: Я стану зпереду, а вона сховається за мене.

(Діти сміються).

МАРІЙКА: Яюсь ще мало нас.

МИКОЛЬЦЬО (глядить у вікно): Ідуть вже, ідуть! Як багато!

(Діти біжуть до вікна).

ВСІ: Ой, як багато! О, гарно буде!

(Всі біжуть до дверей. Микольцьо і Андрійко виходять гостей в сінях. По хвилі гурт дітей, хлопці і дівчатка, входять до кімнати. — Всі святочно прибрані. — На порозі зупиняються і глядять на Шевченка).

Ява 3

ГУРТ: Як тут гарно!

ІРИНКА: Стривайте, воно буде ще гарніше.

(Марійка і Владзя уставляють дітей по одній і по другій стороні кімнати).

МАРІЙКА: Прошу о спокій, бо зараз пічнемо.

(На підвиснення коло Шевченка виходить Іринка. Діти дивляться пильно на неї).

ІРИНКА (деклямує смілим, звучним голосом):

ТАРАС ШЕВЧЕНКО.

Не на шовкових пелюшках,
Не у величньому палаці —
В хатині бідній він родивсь
Серед неволі, тьми і праці.

Нещасна мати сповила
Його малого й зажурилась...

І цілу ніченьку вона
За сина кріпака молилась.

І Бог почув молитву ту,

І дав душі убогій силу,

І в руки хлопцеві вложив

Співацьку чародійну ліру.

І виріс він і кобзу взяв,

І струн її торкнувсь рукою —

І пісня дивна полилась

Сповита вічною тугою.

В тій пісні людям він співав

Про щастя, про добро, про волю.

Будив зі сну, пророкував
Їм вищу і найкращу долю.
Співав про чесну боротьбу,
Про сором кайданів брязкучих,
І не жалів він сил своїх,
І не втирав він сліз пекучих.

І пісня голосно лилась...
Але не довго: ворог лютий
Підкрався нишком — і замовк
Співець, кайданами окутий.
Замовкла пісня на устах,
Але в душі жила, брєніла,
І в серці бідного співця
Вогнем палаючим горіла.

І довго у степу глухім
В неволі жив між москалями
Співець, саїтний, мовчазний,
З своїми думками й піснями.
Він рвався серцем із тюрми
На волю, до ланів широких,
До синіх хвиль Дніпра-ріки,
До тихих тих могил високих.

Він рвався — і прийшла вона
Сподівана, бажана воля —
І все, чого не знав раніш,
Тепер дала лукава доля.
Та сил в співця вже не було...
Остання пісня прозвеніла —
І в небо тихо піднялась
Душа поета наболіла.

Умер співець! І привезли
Його на рідну Україну
І коло синього Дніпра
Йому насипали могилу.

Умер співець! Але живуть
В серцях людей слова безсмертні
І тихо по Вкраїні всій
Бренять його пісні славетні.

(По скінченню діти плескають в долоні. Між гуртом починається метушня. Деякі діти виходять

на підвиснення одні по однім, другі по другім боці. Влодзя стає в середині. На даний нею знак, діти починають співати на два голоси: „Боже великий, Єдиний, нашу Україну спаси!” По скінченню пісні виходить на сцену Микольцьо і деклямує „Іван Підкова”, поему Шевченка. По нім Влодзя і Андрійко співають дует: „Чом, чом, чом, земле моя?...” Відтак виступає Рузя і деклямує сміло й голосно):

В Е Ч І Р.

Садок вишневий коло хати,
Хрущі над вишнями гудуть,
Плугаторі з плугами йдуть,
Співають ідучи дівчата,
А матері вечерять ждуть.

Сімя вечерея коло хати,
Вечірня зіронька встає,
Дочка вечерять подає,
А мати хоче научати,
Так соловейко не дає.

Поклала мати коло хати
Маленьких діточок своїх,
Сама заснула коло їх.
Затихло все... Тільки дівчата
Та соловейко не затих!

(Діти плескають, а на підвиснення виходить Марійка. Гамір тихне).

МАРІЙКА: Дорогі сестрички і братчики! Ми зібралися тут сьогодні для того, щоб віддати честь нашому дорогому Кобзареві, Тарасові, котрий писав такі гарні вірші, котрий терпів за Україну, бо любив її сильно-горячо. І ми любимо її і задля Неї любимо і Його. Та це замало сказати

лиш, що ми Його любимо. Ми мусимо і ділом це доказати. А любов свою найкраще докажемо, коли будемо сповняти все те, що нам наш Батько Тарас приказав. Він ось якими словами відзивався до українських дітей:

Учітеся, брати мої!
Думайте, читайте!
І чужого научайтесь
Свого не цурайтесь.
Бо хто матір забуває,
Того Бог карає!

Учімся, сестрички і братчики, як це наказує нам Тарас. Учімся всего доброго, бо без науки не зможемо нічого придбати ні для себе, ні для свого народу. Учімся і чужого, але ніколи не забуваймо своєї рідної мови, свого рідного краю, бо хто цурається своєї батьківщини, свого народу, своєї мови, того Бог і люди відцураються.

Дальше кличе до нас Шевченко такими словами:

Обніміть, брати мої,
Найменшого брата,
Нехай Мати усміхнеться,
Заплакана Мати!

Обніміть, полюбіть, українські діти, найменшого свого земляка, значить най-

біднішого, найменше просвіченого. Ми повинні любити не тільки своїх ближчих рідних, свояків і приятелів, але всіх українців, які б вони не були бідні, темні, бездольні — бо ми всі брати і сестри. А коли будемо вчитися, коли такою великою любов'ю станемо любитися, коли будемо дбати про найменшого нашого брата, тоді покажемо найкраще, що любимо нашого Батька Тараса і тоді усміхнеться, утішиться, відживе заплакана Ненька-Україна.

А тепер приступіть сюди ближше, мої дорогі товаришки і товариші й поклянїться перед незабутнім Кобзарем, що підете Його слідами та сповните Його заповіт.

(Діти обступають бюст, чи портрет, Шевченка і співають хором на голос пісні „Ми гайдамаки“):

Батьку Тарасе! вкраїнські діти
Поклін любови приносять Тобі,
Дай у Твоїх піснях серця засталити,
Щоб витривать нам кріпко в боротьбі.

Ти свою долю обмив сльозами,
Терпів за нарід злидні і тюрму,
Твоїми, Кобзарю, підемо слідами,
Щоб Україні добуть свободу.

І хоч слабі в нас сили діточі,
Хоч і нас пута вражії давлять,
Тут ми присягаєм всі Тобі, Пророче:
Ціле життя Твій заповіт сповнять!

Р І П К А

СЦЕНКА — КАЗКА ДЛЯ МАЛИХ
ДІТЕЙ.

ДІЄВІ ОСОБИ:

Дід Андрушка. Баба Марушка. Дочка
Мінка. Онучка Марися. Онук Федько.
Діти.

ДІЯ 1.

(Сцена: город, на грядках лежать грабельки).

ДІД (входить, трошки зігнувшись. Ох-кає, несе рискаль та мотику. Поклавши їх, починає грабельками громадити грядки. Далі робить пальцем у грядці дірку): Треба, треба ріпку посадити, аби Бог дав уродити. (Кладе насіннячко в дірочку). Рости, рости ріпка не маленька, а велика. (Підводиться, чуває потилицю, всміхається). Ну, слава Господеві! Тепер ще треба полити, любить вона водицю Божу...

теж питоньки хоче... Піду я та принесу їй водиці (виходить).

(Сцена якийсь час порожня. Далі входить дід з відром води).

ДІД (поливаючи ріпку): Треба, треба поливати, ріпці до життя охоти додавати... (Поливши, забирає всі приладдя й, зігнувшись, повторюючи „треба, треба”, іде геть).

З а в і с а.

ДІЯ II.

ДІД (сам).

(Сцена та сама, щб й в першій дії. На грядці, де дід посадив насіннячко, вже велика ріпка).

ДІД (Виходить, радісно всміхається, оглядає ріпку): От-то, яка виросла велика.. час би вже й рвати нашу ріпку... (Нахиляється, бере ріпку й тягне... тягне руками; вперся ногами, напружується що сили, витягнути ріпки не може. Далі повертає голову й гукає): А-гов! Стара! (Голос бабусі за сценою: „А що там таке?”).

ДІД (підводячись): А йди-но сюди,

стара! Ходи сюди... на печі не лежи... мені вирвати ріпку поможи!

(Баба за сцено: „Гаразд! Чекай-но. Зараз!“).

(Дід знову починає тягнути ріпку).

ДІД і БАБА.

БАБА (поспішаючи вбігає). Ох... ох... ох... Ну, чого ти репетуєш? Насилу добігла...

ДІД (повертає голову від ріпки до баби): Кажу ж тобі, вирвати ріпку мені поможи (тягне).

БАБА (незадоволено): Ото ж то мозлихо. Ну, так би й казав, а то репетує, мов на гвалт... (Береться за дідові плечі. Тягнуть).

ДІД: Ну, стара, дужче, ну, ще трішечки, бо ворухиться (тягнуть). Ото вродив Бог!... (Далі повертається до баби). А поклич-но, стара, доньку нашу. Мінку поклич, кажу...

БАБА (дивлячись зпід долоні в глибінь сцени, гукає): Мінко! А-гов! Чи ти чуєш! (Здалеку чути: „Чого?“). Йди-но соди, та скорще!

МІНКА (за сценою): Та чую вже! Зараз!

(Баба знову береться за дідові плечі, тягнуть. — Виходить Мінка).

ДІД. БАБА. МІНКА.

БАБА (повертається до Мінки): Ходи, ходи, доню, не біжи, нам вирвати ріпку поможи.

МІНКА (дивиться на ріпку. Всміхається): От так ріпка!... (Береться за бабу, тягнуть, витягнути не можуть).

МІНКА (покинувши): А, покличу щей свою дочку.

ДІД (до Мінки, повернувши голову): Еге ж, еге, доню, поклич, поклич!

МІНКА (повернувшись в глибину сцени, гукає): Марисю, Марисю! А-гов! Чуеш, Марисю!?

МАРИСЯ (за сценою): Що?

МІНКА: Ходи, Марисю, не біжи, нам ріпку вирвати поможи!

МАРИСЯ (за сценою): Зараз, мамо!

(Мінка береться за бабу, тягнуть ріпку. — Вибігає Марися).

ДІД. БАБА. МІНКА. МАРИСЯ.

МАРИСЯ (підбігає до групи): Ну, що мамо? \

МІНКА (повернувшись головою до Марисі): Берись за мене та тягни! Тягнемо, тягнемо — витягнути ріпки не можемо.

(Марися береться за Мінку й усі тягнуть).

ДІД (повернувши голову до баби): А поклич-но, стара, ще й онука.

БАБА (повернувши голову до Мінки): Чуеш, Мінко, а поклич-но ще й Федька!

МІНКА (повернувши голову до Марисі): А ну гукни, Марисю, на Федька!

МАРИСЯ (підбігла до кінця сцени): Федьку!

(Голос за сценою: Агов, гов-гов!).

МАРИСЯ: Ходи скорше сюди, нам вирвати ріпку поможи!

ФЕДЬКО (за сценою): Зараз!

(Марися знов береться за Мінку й знов усі тягнуть ріпку. На сцену вбігає Федько, дивиться на групу й весело сміється).

ДІД. БАБА. МІНКА. МАРИСЯ. ФЕДЬКО.

ДІД: Ну, чого ж ти стоїш? Берись, поможи нам вирвати ріпку!...

ФЕДЬКО (сміючись, береться за Марисю): Зараз... (Всі тягнуть, витягнути не можуть. Здалеку чути вигуки: „Лови, ло-

ви... чежай! сюди, кидай!... Біжи навперейми!").

ДІД (не відриваючись від ріпки): А чуєш що, стара? Чи не покликати нам ще й отих горлодранів? Хай допоможуть нам!...

БАБА (повернувши голову до Мінки): Мінко, а чи не гукнути нам на отих?

МІНКА (повернувши голову до Марисі): А гукни, Марисю, на отих, що там кричать...

МАРИСЯ (до Федька): Федьку, а поклич-но сюди отих, що в мяча грають... Дід казав...

ФЕДЬКО (покидає Марисю й біжить. За сценою чути вигуки: „Васько!“ „Чого?“ Федько кличе!“ „Зараз!“).

(Через деякий час Федько повертається з юрбою дітей. Всі товпляться, сміються й оточують групу, що біля ріпки).

ДІД. БАБА. МІНКА. МАРИСЯ. ФЕДЬКО. ДІТИ.

ФЕДЬКО (до дітей): А ну бо, хлопці, допоможіть!...

ДІД: Еге-ж, еге... Таку вже Бог уродив ріпку, що й витягнути самі не годні.

ДІТИ (гукають разом): Добре, добре!...

ОДИН (з дітей): А нам же дасьте, діду, покуштувати тієї дивовижі?

ДІД: Дам, дам, діточки, тільки поміжжіть.

ДІТИ: А нуж, давайте тягнути...

(Усі метушаться біля групи. Беруться один за другого й починають тягнути. Через деякий час ріпка виривається. Вся група падає. Попереду дід з ріпкою в руках. Падаючи всі гукають: Ф-у-х!!)
(Живий образ).

З а в і с а.

А. Животко.

„Український Голос”

- ЧЕРЕЗ 30 ЛІТ ПРОВІДНИКОМ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗВОЛЬНОЇ ДУМКИ.
- ЧЕРЕЗ 30 ЛІТ ВИХОВНИКОМ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ.
- ЧЕРЕЗ 30 ЛІТ НА СТОРОЖІ ВСІХ УКРАЇНСЬКИХ СПРАВ.

ЧИТАЙТЕ ЙОГО І ШИРІТЬ ПРИЄДНУВАННЯМ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

*З нагоди Тридцяти-літнього Ювілею передплата знижена до \$2.00 в Канаді;
\$2.50 в Злучених Державах;
\$3.00 в інших краях.*

Книгарня „Українського Голосу” має на складі всякі українські книжки.

Пишіть по безплатній поштовій.

U K R A I N I A N V O I C E

Box 3626

WINNIPEG,

—

MANITOBA